

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 40

3. října 2010

Cena: 7 Kč

KE KONFERENCI K VÝROČÍ CÍRKVE NA NOVOMĚSTSKÉ RADNICI

Kázání bratra patriarchy

Ž 146,1-6; 1 Te 5,8-9; Mt 12,15-21
Sestry a bratři,
motto celého našeho jubilejního roku zní: „Vyzbrojeni vírou, láskou a nadějí.“ Má svůj základ v 8. verši 5. kapitoly 1. listu apoštola Pavla křesťanům do Tesaloniky: „Budme střízliví, oblecme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přilbu.“

Tento verš pochází z **nejstaršího listu Nového zákona**. Z časového hlediska je to literární svědectví nejbližší pozemskému působení Ježíše Krista a počátkům křesťanství. Dvacet let po událostech ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista psal apoštol Pavel tento list.

Místem, kam byl dopis psán, je **Tesalonika**, Soluň. Odtamtud za další staletí vycházejí soluňští bratři Cyril a Metoděj, aby na našem území misijním a kulturním úsilím šířili víru, lásku a naději.

Téma víry, lásky a naděje není nějakým okrajovým, vedlejším tématem či pozdějším dodatkem. V tomto nejstarším listě Nového zákona hned v samém úvodu je připomínána apoštolem Pavlem činná víra, usilovná láska a vytrvalá **naděje** křesťanů (1 Te 1,3). Z nejstaršího Pavlova listu dýchá atmosféra očekávání druhého příchodu Ježíše Krista ve slávě, které bylo živé u prvních křesťanů. Proto je vyzdvihována v tomto listě naděje, zařazena pro zvýraznění jako třetí.

Apoštol Pavel v listě Galatským a Římanům zdůrazňuje **víru** (Ga 2,16; Ř 1,17). A v 1. listě do Korintu zase

lásku, která je z této trojice největší (1 K 13,13).

Víra, láska a naděje však patří k sobě. O víře, lásce a naději bychom mohli mluvit hodiny, ale nic by nám to nemuselo být platné. Nechceme o nich jen mluvit, ale toužíme je zakoušet, žít jimi, prosit o ně. Jsou to nepostradatelné hodnoty a Boží dary, bez kterých se neobejdeme.

A to se týká v první řadě **víry**. Každé naše shromáždění a setkání v církvi je příležitostí k povzbuzení ve víře. Ale jsou naše shromáždění skutečně taková? Víra je ze zvěstování (1,17). Kázání a zvěstování v našich sborech a mimo ně má vzbuzovat víru, posilovat ji, předávat ji. Je však naše kázání opravdu oslovující a šířící víru? Naše pravidelná i příležitostná shromáždění nás mají vnitřně obohatit, posílit, povzbudit a mají získávat i druhé. Mnohá naše shromáždění taková skutečně jsou a mnohé sbory žijou vírou žijí. Ne však všechny. Máme být především ve svých náboženských obcích a střediscích shromážděním věřících. Nejsme někdy jako ten sportovec, který řekl: „Já sice nevěřím, ale před každým závodem se pokřtím?“ Mnohé navenek v církvi běží, ale někdy bez vnitřního obsahu, bez nadšené, trpělivé a živé víry.

A tak k nám, lidem vnitřně slabým, chatrným a nalomeným, přichází Ježíš a chce i nás povzbudit ve víře. Obrací se k jednotlivci: „Věř!“ (Mk 5,36), „Nepochybuji a věř!“ (J 20,27) i k celému společenství

Některé exponáty z výstavy na Novoměstské radnici v Praze

učedníků: „Proč jste tak malověrní?“ (Mk 8,26), „Věřte v Boha, věřte i ve mne“ (J 14,1). Tím je zřejmé, že naše osobní i společná víra má být založena na něm.

Víra není bez **lásky**. Vždyť i apoštol Pavel v listě Římanům říká, že zachraňuje víra, která se uplatňuje láskou (Ga 5,6). A Mistr Jan Hus vyslovuje přesvědčení, že živá víra je ta, která je spojena s láskou (Provázek třípramenný, Opera omnia – Drobné spisy české, s. 149).

Láska lidi sbližuje a spojuje. Je poutem, které nemá svazovat, ale člověka držet. Láska způsobuje, že se z cizích, dosud neznámých a vzdálených lidí stávají lidé blízcí. Bez tohoto daru jsou si lidé i v církvi navzájem odcizení, i kdyby se o lásce stále kázalo a psalo. Láska také umožňuje poznání druhého člověka. Láska je onen tajemný Boží soucit, který se projevoval a projevuje skrze Ježíše Krista (Mt 9,36). Církve má být společenství, kde tato láska vyzraje. Je to například láska k dětem, které nás „ruší“ v našem duchovním životě a „znejpříjemňují“ klidný průběh bohoslužby. Je to například láska k seniorům, která je opakem názoru, že „pro několik starých lidí to nemá cenu něco dělat“. Je to láska k mladému člověku, který nás svými názory překvapuje, provokuje a rozhořčuje a zbavuje nás tak naší dlouhodobě vytvářené jistoty. Je to láska zaměřená na člověka, ne kvůli nám samotným, pro náš prospěch a pro náš zisk, ale kvůli němu samotnému.

Přejdeme však k **naději**. Naděje má více obrazů a přirovnání. Je jako kotva umístěná na lodi plující mořem. Je znamením toho, že loď projede všemi bouřemi a dopluje na druhý břeh, kde bude kotva spuštěna. Jiné přirovnání

je letící pták, jak to vyjádřil františkánský kazatel Bonaventura. Pták musí stále mávat křídly a vynakládat úsilí, aby udržel správný směr. Apoštol Pavel používá obraz přilby, helmy. Naděje jako přilba chrání naše duchovní smýšlení a náš vnitřní zrak. Chrání před tím, aby člověk neměl myšlenky příliš naivně optimistické nebo naopak rezignovaně pesimistické. Aby člověk neviděl všechno růžově nebo zase příliš černě. Naše církve při svém vzniku byla nesena motivy hluboké víry, pomáhající nezištné lásky a nezdolné naděje zakladatelské generace. Současně byla přítomna optimistická nálada doby. Tento optimismus však byl mnohými událostmi a zkušenostmi otřesen a vzal v mno-

hém za své. Potřebujeme mít skutečnou biblickou naději, která nedoufá ve vlivné lidi (Ž 118,8), nadměrné hmotné zajištění (Př 11,28), ve vlastní schopnosti (Ř 12,16), ale která spoléhá na Boha (Ž 62,9).

V jeho neprohlédnutelných záměrech, v jeho svrchované vůli a v jeho nezměrné milosti je i Církve československá husitská, kterou máme rádi a v níž neseme svůj duchovní zápas. A je to zápas velmi nesnadný a náročný, jak nám dokládá cesta devadesáti uplynulých let, ale i naše současné zkušenosti. Proto jsme vybízení motem jubilejního roku, abychom nepostrádali tu správnou a věky osvědčenou křesťanskou výstroj. Amen.

Tomáš Butta, patriarcha

Modlitba za víru, lásku a naději

Všemohoucí věčný Bože, dárce všech dobrých darů. Stojíme před tebou jako tvá jubilující církev. Připomínáme si tvé dary i tvé poslání.

Ty jsi nás vykoupil v Ježíši Kristu a voláš nás k novému životu.

DĚKUJEME za trpělivost, se kterou nás dosud zachováš.

DĚKUJEME ti za všechny dary Ducha, za každého věřícího, za každé svědectví a za každé znamení tvé přítomnosti mezi námi.

DĚKUJEME za všechny možnosti, které nám otevíráš. VĚŘÍME v tebe a současně prosíme:

Chraň a posiluj naši víru, abychom ti dokázali důvěřovat za všech okolností.

MILUJEME tě a současně prosíme:

Chraň a posiluj naši lásku, abychom tebe měli stále na prvním místě a abys ty byl tím nejdražším, koho známe.

DOUFÁME v tebe a současně prosíme:

Chraň a posiluj naši naději, abychom uprostřed zmatků a krizí tohoto světa neztratili výhled na slávu tvého nebeského města a na věčnou svatební hostinu Beránkovu, kam směřujeme.

Naplňuj nás svými dary a pomáhej nám je rozvíjet a sdílet s druhými.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Petr Šandera, brněnský biskup

Pokání v jubilejním roce

Nezobrazíš si Boha zpodobením něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.

Ex 20, 4-6

Od římské církve, od níž jsme se před 90 lety oddělili, jsme se kromě jiného odlišili i tím, že jsme přijali pojetí Desatera Božích přikázání, v němž je výše uvedený text uveden jako samostatné druhé přikázání. Nejde však jen o to, že naše sbory jsou střednější ve výzdobě a neprokazujeme úctu obrazům. Tím zobrazením, zpodobením Boha, před kterým varuje toto přikázání, se mohou stát i naše jiné před-

stavy či přání, s nimiž Hospodina ztotožníme anebo ho jimi docela nahradíme. S pohledem upřeným do minulosti se mnohé věci jeví jasněji. I když Hospodin vše činí nové, víme, že ho nemůžeme ztotožnit s naším lidským pokrokářstvím, i když se Hospodin staví na stranu utlačovaných a slabých, nelze ho ztotožnit s žádnou politickou stranou či hnutím, které o sobě tvrdí, že jim jde o to samé, i když je Hospodin dárce požehnání, není to synonymum pro naši vnější lidskou úspěšnost, a i když je Hospodin spásou národů (a vlastně také právě proto), nelze se domnívat, že by tomu našemu nespravedlivě nadřezoval. S pohledem upřeným do minulosti jsou nám zřejmější různé slepé uličky, do kterých naši předchůdci ať už jednotlivě anebo s větší či menší částí našeho společenství zašli. Má-li však být

Dokončení na str. 3

Pravda jako cesta

Náhodně se mi do ruky dostal leták s reprodukcí dobového vyobrazení Mistra Jana Husa v kostnických plamenech. Na letáku stálo, že Podkarpatští Rusíni, sdružení do Církve Adventistů 7. dne – reformní hnutí, předvedou hru o Janu Husovi. Zvědavost mi nedala a 23. června v 18 hodin jsem přišla do modlitebny fary Církve československé husitské na náměstí Českých bratří. Ukázalo se, že se nejedná o hru, ale o videoprezentaci, přesto jsem nelitovala, že jsem se dala letákem zlákat. První dojem byl ten, že přítomní Rusíni jsou typově trochu odlišní od Čechů, ale jsou velmi sympatičtí. To se mi potvrdilo i po samotném pořadu, kdy jsem poznala jejich srdečnost. Dozvěděla jsem se mimo jiné, že pořad vytvořili na požádání přátel z církve husitské k 595. výročí upálení Jana Husa a na počest 90. výročí vzniku Církve československé husitské. Můžeme podotknout, že k této příležitosti se uskutečnil koncert v neděli 27. června v 16 hodin v kostele Krista Spasitele ve Frýdlantě. Zazpívá mimo jiné Amatérské komorní sdružení Liberec.

Po příchodu na libereckou faru jsem mimochodem potkala známou se synem, který slaví narozeniny v den upálení Jana Husa – 6. července. Přítomné přivítal kazatel Michailo Stoyka. Dál se pak ujal slova a hudebního řízení Alexandr Sinčuk. V úvodu přišlo sedm dětí zazpívat jednu píseň česky. Milé bylo, že nebyly stejného věku, takže třeba vedle čtyřleté holčičky stál dvanáctiletý chlapec. Čtyři rusínské ženy potom pěknými hlasy s A. Sinčukem zazpívaly ukrajinskou píseň. Velmi příjemné bylo poslouchat povídání A. Sinčuka, doprovázející video o Janu Husovi v rusínštině. Text bylo možno sledovat v azbuce na plátně. Slova pana Sinčuka, pro nějž byl charakteristický velmi expresivní projev plný gest, překládal Josef Míka. A. Sinčuk uvedl, že pro něj je Hus největší osobností českých dějin a mimo jiné se zamýšlel nad tím, proč na kázání poměrně mladého Husa chodilo až 3 000 lidí. Od Husa konečně lidé slyšeli slovo Boží česky, dozvěděli se o nepravostech v církvi, důraz byl kladen na zpěv... rozhodně však Hus musel být výborným řečníkem. Symbolicky v jeho době měly působit dva obrazy, kde na jednom z nich byl zobrazen Kristus přijíždějící do Jeruzaléma na oslích v obnošených šatech, na druhém bylo zpodobeno honosné papežské procesí. Místo trnové koruny si papežové kladli na hlavu korunu, již si osobovali vládu téměř nad celým jsoucím. Při schizmatu pak papeži usilovali o získání moci, potřebovali tudíž armádu, zbraně, peníze, a prodávali proto církevní dary, úřady, požehnání... Řečník také připomněl, že tak jako Štěpán Pálec zradil, i dnes můžeme někoho pokládat za přítele a dočkat se zklamání. Když pan Sinčuk připomínal Husovu statečnost před koncilem v Kostnici, ptal se přítomných: „Chcete mít dnes svobodu svědomí?“ Jako odpověď se ozvalo: „Da.“ Důraz kladl na Husovo vyznávání pravdy a každý, „vy nebo vy“, by měl ctít pravdu. Na závěr se ozvalo ne amen, ale amiň. Po tomto slově ještě jeden z chlapců zazpíval ukrajinskou píseň a na příčnou flétnu zahrála americká členka církve.

Podkarpatští Rusíni si udržují svoji mluvu, i když v Čechách někteří mají trvalý pobyt už třeba pět let i déle a jejich děti chodí do českých škol. Dodržují své zvyky, vaří tradiční jídla a každou sobotu se scházejí ve sboru. Sobotu ale mají určenu ke scházení rodin i Rusíni, kteří nejsou příslušníky církve. Tato minorita žije v Čechách bohatým životem a její příslušníci mezi sebou udržují kontakty. Bylo rozhodně zajímavé poznat je alespoň při této příležitosti.

(ak)

Z kazatelského plánu

19. NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni.
Mt 22,8b

První čtení Písma: Ž 91,15

Až mě bude volat, odpovím mu, v souzení s ním budu, ubráním ho, obdám ho slávou. Amen.

Tužby:

2. Abychom všichni upřímně toužili po společenství s Ježíšem Kristem při hostině v našich sborech i v království Božím, modleme se k Hospodinu.
3. Za milostivé pozvání i zahlazení všeho, co by nám bránilo ve vstupu do nebeského království, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spásu! Hospodine! Ty jsi řekl: „Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho.“ (Ž 78,1)

Tak jsme zde a prosíme: Mluv k nám neustále v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ef 4,17–5,2

Evangelium: Mt 22,1–14

Čtení Písma k obětování: Ž 138,7

Čtení k požehnání:

Pane, naše spásu! Hospodine, Bože náš! Prokázal jsi nám nevýslovné dobro. Učinil jsi nás dnes opět svými hosty. Pokořil jsi nás svou pravdou. Ano, zákon tvých úst je nám dražší než tisíce hřiven zlata nebo stříbra. (Srv. Ž 119,75.72)

Na věky buď vyvýšeno tvé jméno v Ježíši Kristu, tvém nejmilejším Synu, který k nám přišel v Duchu svatém, aby nás i svět spasil. Amen. Aleluja!

Vhodné písně: 296, 294 nebo jen 283

RUDOLF MEDEK: HUSITSTVÍ V BOHOSLUŽBĚ, UČENÍ A ŽIVOTĚ CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ 9

Pokračování z minulého čísla
„Duch Kristův je Duch svatý, mluvící k nám v Písmu svatém a dosvědčený také v ústním podání starokřesťanském, v hnutí husitském, bratrském a v dalším úsilí reformačním“ (Základy víry ČČSH, teze 47).

Z této formulace je patrné, že vedle Písma je v ČČSH uznávána i církevní tradice. Jako u husitů i v ČČSH není však Písmu rovnocenná, ale stojí k němu ve služebním poměru. Obsahuje poznatky a zkušenosti křesťanské církve za všechna staletí její existence a jako taková je služebnicí k tomu, abychom svědectví Písma dobře porozuměli a správně je vykládali. Nestojí nad Písmem, ale nestojí ani proti Písmu. Její poměr k Písmu je husitsky vyvážený, stejně jako poměr rozumu k Písmu. Když husité v jedné s basilejským koncilem připustili, aby rozhodčím v jejich sporu byla i církevní tradice, učinili tak s významnou doložkou, že v úvahu může přijít jen ta církevní tradice, která je ve shodě s Písmem: „Jest svědek veliký mezi námi a sborem basilejským vyvolený a tento soudce jest zákon Boží a Kristovo evangelium a nařízení apoštolské, učení a zachovávání (praxe) prvotní církve svaté, sněmové a písma svatých doktorů, v témž zákoně Páně založených“ (Martin Lupáč: Hádání o kompaktátech). Tento husitský postoj k církevní tradici zaujímá i ČČSH. Staví tradici pod normu Ducha Kristova a na své husitské otce navazuje v tom, že z ní přijímá jen to, co s Duchem Kristovým je ve shodě.

Nad Písmem

PŘÍPRAVY NA BOŽÍ HOSTINU

Mt 22,1-14

Sestry a bratři,

když si chceme vyčistit zuby, měli bychom mít kartáček a pastu. Když máme hlad, měli bychom mít doma něco k zakousnutí, nebo se musíme obléknout a vyrazit ven, abychom si jídlo obstarali. Když jdeme do divadla, potřebujeme lístek. Takto bychom mohli pokračovat velmi dlouho. Když..., tak... Vše, co my lidé děláme, vyžaduje nějaký stupeň přípravy. A v tomto dnešním zamyšlení bych ráda naši pozornost soustředila právě na ni. Matoušovo evangelium vypráví podobnoství o svatbě. A svatba vyžaduje mnoho příprav: pozvat hosty, obstarat jídlo, vyběhat si papíry na úřadech, zajistit místo, kde se bude konat obřad a hostina, šaty pro nevěstu a ženicha, kytice, myrtyčky a... Pro vystrojení svatby v této době je toho potřeba opravdu mnoho. I král z dnešního podobnoství toho musel mnoho připravit. Nejvíce je ale v našem podobnoství zmíněno pozvání hostů a vyzvání, aby přišli.

Hosty v tomto podobnoství můžeme rozdělit na pozvané a nepozvané. Jakmile je vše připraveno, posílá král pro ty, kdo pozvánku obdrželi. Ti odmítají poprvé i podruhé, někteří dokonce posly pana krále ztýrají a zabijí. Král se rozzlobí a pošle své vojáky, aby potrestali vrahy.

A tu se dostáváme k naší druhé skupině hostů. Král pošle své služebníky, aby pozvali všechny, které najdou na

Ukázali jsme, jak husité nově pochopili, co je církev a připomeňme si tu stručně, že v husitském pojetí, které převzala od nich ČČSH, církev je společenství všeho věřícího lidu a ne jenom kněžstvo. >Ježíše Krista jako svého Pána vyznáváme proto, že přes svou porušenost náležíme moci Ducha svatého jemu jako jeho lid. Jiné názvy pro lid Kristův jsou „lid Boží, církev Kristova“ a „církev Boží“ (Základy víry ČČSH, teze 1.2.).

O církvi mluvili husité s oblibou jako o „nevěště Kristově“. Mistr Jan Hus vztáhl na ni slova velepisně Šalomounovy: „Jak jsi krásná a jak ušlechtilá, nejmilejší v rozkoši své. Krásná jsi, přítelkyně má, libá a pěkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojenský šik spořádaný. Jediná jest holubice má, dokonalá má, jediná jest matky své, vyvolená rodičky své. Viděly ji dcery a neblahoslavenější nazývaly královny a ženiny a chválily ji. Kteráž jest to, jež kráčí jako dennice vycházející, krásná jako měsíc, výborná jako slunce, hrozná jako vojenský šik spořádaný?“ (z kap. 6 podle katolické Bible, tzv. Vulgáty, ze které Hus citoval) Za ni vydal sebe Kristus, „aby ji posvětil, očistil ji obmytím vody skrze slovo života, aby sobě učinil církev slavnou, nemající poskvrny ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a neposkvrněná“ (Ef 5,26.27 podle Vulgáty). Tento velkolepý obraz církve, jak ho vyčetli z Písma, nemohli si husité srovnat s podobou církve, jak ji viděli kolem sebe. S církvi poskvrněnou hříchem, rozkošem, svatokupectvím, roztržkou v hlavě a všelijakým

jiným pohoršením. I vyvodili z toho závěr, že tato viditelná církev není totožná s tou „nevěstou Kristovou“, jak o ní hovoří Písmo. Proto také hlavou církve nemůže být papež, osoba poznamenaná hříchem a všelijakými lidskými slabostmi, ale jen Kristus, Syn Boží.

Tento názor přijímá i ČČSH a vyjadřuje věci tak, že „Boží církve jsou ospravedlnění hříšníci žijící v osobním obecenství s Bohem v Kristu a v bratrství společného života v místních křesťanských obcích, obnovovaných slovem Božím a liturgickým společenstvím večere Páně. Boží církve jest jen jedna, ale žije v útvarch místních obcí, které proto Nový zákon nazývá také církvemi. Hlavou Boží církve je Kristus, který ji vede, oživuje a řídí svým Duchem skrze svědectví Písma svatého a svátostmi jako své tělo“ (Základy víry ČČSH, teze 6.5.27). Domníváme se, že tato teologická formulace je přiměřenější než byla formulace Husova, který napětí mezi církvi, jaká jest, a církvi, jaká být má, pokusil se teologicky zvládnout učením o církvi viditelné a neviditelné. V našem pojetí „Boží církve je ve světě viditelná, protože je společenstvím viditelných lidí v místních obcích“ (Základy víry ČČSH, teze 8). Mistra Jana Husa (viz jeho spis „O církvi“ přeložený z latinského originálu De Ecclesia, svedlá k jeho formulaci teologická spekulace o „předurčených“ či „vyvolených“ (praedestinati, electi) a „předzvěděných“ (praesciti).

Pokračování příště

nás nic příjemného. Pokud ale pozvání přijmeme, měli bychom si dát práci s přípravou a přijít vhodně oblečení. Co si ale obléci?

Na tuto otázku nám dá odpověď apoštol Pavel v listě do Efezu: „Oblecte nové lidství, stvořené k Božím obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.“ Dále apoštol Pavel vykresluje, co to znamená obléci se v nové lidství. Zahnuje to: držet se dál od všeho špatného a následovat Božího příkladu jeho odpouštění a hlavně lásky. Kéž tedy, až uslyšíme Boží pozvání, jsme připraveni ho přijmout. A pokud už jsme oblečení, kéž své šaty udržíme nové a čisté.

Františka Klásková

**Pane Bože,
naš milostivý hostiteli,
děkujeme za to,
že nás zveš
do svého království,
děkujeme,
že s námi máš trpělivost a
své pozvání opakuješ.
Prosíme,
otevři naše srdce
pro své pozvání
a dej nám sílu
objevit se před tebou
ve správných šatech.
Amen**

POMOCNÉ TECHNICKÉ PRAPORY A ČČSH

Ve zpravodajských relacích Události a Události, komentáře si 1. září Česká televize připomněla 60. výročí vzniku Pomocných technických praporů (PTP). Za desetitisíce tzv. politicky nespolehlivých osob zařazených na počátku 50. let do PTP zavzpomínal ve zmiňovaných pořadech Viktor Boháč, dlouholetý předseda rady starších náboženské obce v Nymburku. K PTP a následně Technickým praporům (TP) byl zařazen jako syn významného národního socialisty odsouzeného komunistickým režimem na 12 let těžkého žaláře a strávil zde opravdu tvrdých 27 měsíců života. Návrat z vojenské služby byl u něho podobně jako u mnoha dalších navíc podmíněn podepsáním tzv. brigády, což v případě bratra Boháče obnášelo práci pomocného dělníka ve stavebním podniku Konstruktiva.

Za oficiální den vzniku PTP je považováno 1. září 1950, kdy byly čtyři dosavadní silniční prapory přetvořeny na první čtyři lehké PTP. V nich vojáci pracovali převážně na stavbách, v zemědělství a v lesích. Počátkem října vznikly z rozkazu ministra Alexeje Čepičky i první čtyři těžké PTP, které byly určeny pro práci v dolech a hutích. Za předchůdce PTP jsou považovány v říjnu 1948 vytvořené silniční prapory, ve kterých ještě v minimální míře probíhal výcvik se zbraní, a vojenské baňské oddíly působící v letech 1946-1951. Iniciátorem souhlasu s tzv. očistou armády, byl nechalně proslulý Bedřich Reicin a 5. oddělení Hlavního štábu (obrného zpravodajství - OBZ). Právě Reicin v červenci 1950 přišel s návrhem směrnic pro vytvoření útvarových výběrových komisí pro mužstvo, které po drobných úpravách sloužily k prozkoumání „politické spolehlivosti“ branců a k jejich následnému zařazení do příslušné klasifikace. Každý bránc či vojín, který dostal známou klasifikaci „E“ (politicky nespolehlivý), tak musel být zařazen do PTP bez ohledu na svůj zdravotní stav. Bylo by však chybou se domnívat, že PTP byly tvořeny pouze tzv. politicky nespolehlivými osobami. Nedostatek pracovních sil v některých odvětvích - například v uhelném průmyslu - zapříčinil, že do PTP byli zařazováni i odvedenci s klasifikací „Cj“ (schopen pro těžkou fyzickou práci) a „Cd“ (schopen pro středně těžkou fyzickou práci). Z celkového odhadovaného počtu 60 tisíc mužů (některé prameny uvádějí 40 tisíc), kteří prošli PTP, tak mělo klasifikaci „E“ okolo 25 tisíc. Osoby z klasifikací „Cj“ a „Cd“ byly od května 1951 zařazovány i do nově vytvořeného typu vojenských pracovních jednotek, který dostal název TP a vznikl především z důvodu rostoucí výstavby vojenských utajovaných objektů v pohraničním pásmu, pro jejichž budování nebyly „politicky nespolehlivé“ osoby považovány za vhodné. V témže roce byl pro „politicky nespolehlivé“ osoby mezi 18-60 lety z podnětu politického byra ÚV KSČ zaveden protizákonný institut tzv. Mimořádných vojenských cvičení, na která byly v hojné míře povolány osoby propuštěné z rušených táborů nucených prací. S časovým ohraničením základní vojenské služby

u vojáků s klasifikací „E“ si vedení příslušného ministerstva poradilo v červnu 1952, kdy došlo k přijetí usnesení, které prodlužovalo vojenskou službu na neurčito, nejméně do konce roku 1953. K zrušení PTP i institutu tzv. Mimořádných vojenských cvičení došlo ke konci dubna 1954. V rámci vojenských technických jednotek však nadále existovalo několik TP, do nichž byla část branců nadále posílána na základě kádrového posudku.

Podle historika Jiřího Bílka, který se historií PTP dlouhodobě zabývá, přicházeli do jejich řad první duchovní od počátku září 1950, přičemž pro ně byly zřízeny tzv. kněžské či farářské roty. V této souvislosti již v červnu 1950 přijal Užší poradní sbor ministra národní obrany na svém zasedání návrh, dle kterého měli být nadále kněží povolováni k výkonu vojenské základní služby výhradně na dva roky a zařazování do PTP bez ohledu na zdravotní stav či jiné faktory (tento návrh však nebyl ve skutečnosti plošně uplatňován). Návrh pravděpodobně bezprostředně souvisel s akcí „K“, při které došlo v dubnu 1950 ve dvou etapách k násilné likvidaci mužských řeholí. Opatření se samozřejmě nedotklo pouze Římskokatolické církve, ale bolestivě zasáhlo i duchovenstvo ostatních církví v Československu, naši církev nevyjímaje. Do PTP byli rovněž zařazováni již dříve jednou odsouzení odpírači vojenské služby z řad Adventistů sedmého dne či Svědků Jehovových, na jejichž opakovaném věznění neměl komunistický režim zájem.

I v naší církvi se našla řada farářů, kteří „neměli kladný postoj“ ke komunistickému režimu a vykonávali tudíž v první polovině 50. let vojenskou základní službu u PTP. Vesměs se jednalo o faráře, kteří nerezignovali na svoji službu a nepropadali do průměrnosti - v náboženských obcích nepolevovali v pastorační péči, snažili se udržet živou duchovní péči o děti i mládež, nebo se jinak znelibili tehdejšímu tzv. lidově demokratickému zřízení. Za mnohé nechť zazní alespoň jména několika z nich: vysočanský

Jan Mašek, d'áblický Jan Mikulčák, branický Václav Mikulecký (po několika dnech byl z PTP ze zdravotních důvodů propuštěn), čelákovický Ladislav Weyrosteck, českodubský Josef Čihák, sokolovský Jiří Bauer, úpický Oldřich Seifert, solanský Jaroslav Horák, ústecký František Nejdla, litoměřický Vlastimil Zítek či v Novém Strašecí působící Jiří Linhart. Faráři tak byli, někdy i na více než dva roky, odtrženi od svých náboženských obcí a izolováni od nejbližších rodin. V PTP byli navíc vedle těžké manuální práce často podrobováni šikanování ze strany velitelů, samozřejmostí byla politická školení směřující k jejich „převýchově“. Punc „politicky nespolehlivých“ s sebou často dlouhé roky nesly i jejich děti.

Povolávání farářů k PTP způsobovalo značné obtíže i v duchovní správě. Církev velice obtížně - častokrát jen za pomoci kazatelů a kazatelek - zajišťovala běžný chod v uprázdňených náboženských obcích. S žádostmi o řešení se na představitele diecézí obraceli i samotní odvedení faráři a příslušné náboženské obce. V královéhradeckém diecézním archivu se dochovaly archivní materiály dokumentující intervence v roce 1953 nově nastoupivšího královéhradeckého biskupa Bohumila Skalického za propuštění duchovních z PTP na Státním úřadu pro věci církevní. Rovněž ústřední rada podala k příslušným vojenským úřadům žádost ohledně všech duchovních odvedených k výkonu základní vojenské služby. Snahy však častokrát vyzněly naprázdno. Z doposud shromážděných materiálů k danému tématu vyplývá, že k výkonu základní vojenské služby bylo v letech 1950-1954 povoláno osmačtyřicet duchovních naší církve.

Pakliže by někdo z duchovních či věřících naší církve mohl přinést nové informace k povolávání našich duchovních do PTP, kontaktujte, prosím, autora článku na tel.: 731 743 788 nebo na mailovou adresu: martinusjindrus@seznam.cz.

Martin Jindra

Bratr Viktor Boháč - dlouholetý předseda rady starších z Nymburka

Pokání v jubilejním roce

Dokončení ze str. 1

naše pokání pravdivé, pak by k němu měla patřit nejen upřímně položená otázka, zda bychom byli na jejich místě prozřavější, ale také přiznání toho, že ani my sami v čase nedávném a dnešním jsme se vždy nevyvarovali pokušení klanět se něčemu či někomu jinému než Hospodinu samému. Hospodin stihá vinu otců (nebo nepravost otců, jak překládá Bible kralická) na synech, ale jen na těch, kteří se dál proti němu stavějí. Je proto dobré si uvědomit, v čem i my dnes, byť v jiné situaci a v jiných barvách, opakujeme to, co jsme u svých předchůdců rozpoznali jako klanění se někomu či něčemu jinému než Hospodinu. Sklon nás lidí zpívat písničku těch, kteří zrovna vládnou, se dotýká i nás v dnešní církvi, a stejně tak jsme někdy v pokušení přejímat bez kritické-

ho promyšlení ve světle Božího slova nejrůznější módní trendy světa, ve kterém žijeme.

Sestry a bratři, povstaňme a ve svátosti pokání předstupme před Hospodina. Jestliže přiznáváme, že i my jsme se často nechali ovládnout duchem strachu a sobectví, místo abychom se otevírali Duchu Kristovu a naplňovali jím své snažení ve světě, vyznejte spolu se mnou: *Přiznáváme.*

Vedle přiznání však k pokání patří i lítost. K přiznání nás mohou přivést důkazy našeho selhání, přiznat se můžeme, když nám dojdou naše lidské výmluvy, ale lítost, tu již působí dotek Božího Ducha. A tak jestliže litujeme, že jsme se i my nejednou otočili zády k Boží lásce, s kterou nám v Ježíši Kristu nebeský Otec vyšel vstříc, jestliže litujeme, že jsme zapomněli na lásku, která pro nás trpěla na golgotském kříži, vyznejte: *Litujeme.*

Biblická metanoia však označuje nejen doznání vlastního hříchu a lítost nad ním, ale také nové obrácení se k Hospodinu. Věříme, že i nám platí v Ježíši Kristu darované milosrdenství, které smíme zakoušet právě i díky těm svým předchůdcům, kteří Boha milovali a jeho příkázání zachovávali. A tak, jestliže chceme v pravdě a ve svobodě, kterou dává toto zakoušené Boží milosrdenství, být k sobě i k druhým pravdiví, jestliže chceme v Kristu přijmout Boží odpuštění a také si v jeho moci odpuštění navzájem, vyznejte spolu se mnou: *Chceme.*

(Modlitba: Bože, Otče předobry...)

Vám, kteří jste upřímně vyznali svůj hřích, ale i svou víru, Bůh v oběti svého Syna Ježíše Krista vaše provinění odpouští a na znamení i vzájemného smíření si podejte ruce s pozdravením pokoje.

Karel Filip
vedoucí dvanáctého ročníku
Putování s oslem

Štěpán Klásek,
královéhradecký biskup

JAK LETOS OSEL DOBYL KLEŤ

Letošní „Putování s oslem“, což je tradiční letní akce Nazaretu, se konalo v krásném prostředí Blanského lesa. Pobývali jsme na tábořišti blízko vesničky Borová. Je to opravdová oáza klidu a ticha, což ocení každý, kdo žije a pracuje ve městě. Přijelo 6 handicapovaných účastníků - z toho tři vozíčkáři a dva nevidomí. Na každého tak vycházel jeden člen týmu jako osobní asistent. Další tři dobrovolníci zajišťovali chod kuchyně a zásobování. Toto vyvážené složení tábora jsme ocenili zvláště při výstupu na horu Kleť. Volili jsme asfaltovou cestu od Rohů, která byla sice schůdná, ale o to delší. Minimálně 12 km jsme střídavě tlačili vozík a vedli nevidomé (což byl křivený odpočinek). Odměnou nám pak byl pocit, že jsme to dokázali, a radost našich handicapovaných přátel. Navíc nás čekala výborná polévka a nápoje hasící žízeň v místní příjemné restauraci.

Cesta zpátky mohla být mnohem kratší, ale to se nepovedlo, neboť jsme kvůli zkratkám zabloudili. Nakonec vše dobře dopadlo. S chutí jsme v podvečer snědli oběd. Jen v dalších dnech jsme si dopřávali méně náročné výpravy. Na farmu pana Kamíra, do Červeného Dvora, ale i auty do Holešovic a do

Kuklova. Ale také jen tak na houby a maliny v okolí. Hub rostlo mnoho, takže se staly i součástí našeho pestrého jídelníčku. Neboť paní kuchařky se rozhodly hned v pondělí, že budou také cestovat. A tak jsme první den měli stravu francouzskou, v úterý německou, ve středu italskou, ve čtvrtek ruskou a v pátek čínskou. Hlavně však velmi chutnou a ve vydatných porcích.

Každý den jsme začínali zamýšlením na texty z Hesel Jednoty bratrské. Večer jsme si četli na dobrou noc z knížčky Jana Herbena „O bratru Palečkovi“. Táborem nás provázely písničky před jídlem i u tábora.

Tábor se moc povedl. Nejen proto, že jsme dokázali „dobyť“ Kleť. Hlavně kvůli pohodové atmosféře a vzájemné pomoci a úctě všech, kteří se zúčastnili. Nevím, jestli existuje recept na povedený tábor. Spíše je to dar. Jen možná - udělat, co je v našich silách, a pak vše odevzdat. Být vnímavý k potřebám druhých. A vděčný za tu krásu kolem...

ZPRÁVY

Nová publikace

Česká biblická společnost připravuje zajímavou a potřebnou publikaci: "Řecko-české vydání Nového zákona s připojením řecko-českého slovníku". Nabízí se tak možnost poznat originál biblického textu, který nám otvírá český překlad.

Toto vydání může být přínosem pro hloubavé čtenáře Písma a pomocí pro všechny kazatele Božího slova.

Objednávky soustřeďuje do 15. října prodejna Blahoslav (Wuchterlova 5, 16626 Praha 6, e-mail: prodejna.blahoslav@csh.cz)

Jiřina Mojžišová

Přednášky na Břevnově

Náboženská obec Praha 6-Břevnov pořádá v rámci 90. výročí zrodu naší církve přednášku J. Urbana "Rukopisy Královédvorský a Zelenohorský".

Přednáška se koná dne 12. října od 18 h v prostorách Sboru Jana Želivského Na Petynce a je součástí historického cyklu besed, který letos na podzim pořádáme.

Další přednáška se koná 21. října rovněž od 18 h. Tentokrát bude přednášet Martin Jindra na téma "ČCS v 50. letech 20. století".

K přednáškám podáváme fairtradeový čaj a sušenky, vstup je volný. Srdečně zveme všechny zájemce!

Sandra Zálabová,
farářka

Pozor soutěž!

Ekumenická rada církví a Místní akční skupiny ČR vyhlašují literární a výtvarnou soutěž na téma Modlitba za domov.

Přání, básně a modlitby dlouhé max. 30 řádků posílejte do 15. října na adresu MAS Římsko, Olivova 224, 251 01 nebo na mail koordinator@ricansko.eu; heslo „Říp 2010“. V rámci výtvarné soutěže můžete na uvedenou adresu zasílat svá namalovaná přání a modlitby za místo pro život, domov, blízké lidi... na papíře formátu A4 nebo A3, vytvořené jakoukoliv výtvarnou technikou.

(red)

Děkuvzdání v Blansku

Srdečně vás věřící (kteréhokoliv vyznání), hledající i nevěřící zveme na slavnost děkuvzdání za letošní úrodu z našich zahrad, polí, sadů a vinohradů, která se koná v Husově sboru - dřevěném kostelíku v Blansku 3. října v 9 h.

Bereme často jako naprostou samozřejmost, že máme co jíst, pít, kde spát. Je to tak samozřejmé? Napadlo vás někdy také za vše poděkovat?

Naším vzácným hostem bude brněnský biskup ThDr. Petr Šandera, který bude slavnostní bohoslužby sloužit s místním farářem. Bude požehnan, také nový kalich a liturgická soupřava, které budou sloužit při bohoslužbách. Po slavnosti nás čeká bohaté občerstvení a posezení při kvalitním burčáku na farní zahradě. Těšíme se na vás.
Martin Kopecký, farář

Přednášky na radnici

V prostorách výstavy "Od Husa k dnešku" na Novoměstské radnici v Praze se konají tyto přednášky:

* 5. října od 17 h - PhDr. Zlata Fořtová, členka Historicko-dokumentární komise Čs. obce legionářské: "Mistr Jan Hus a Československé legie"

* 7. října od 17 h - ing. arch. Mgr. Milena Amáta Wenzlová: "Architektura sborů ČCSH".
Pořádá ústřední rada.

(úr)

Nová modlitebna

Srdečně vás zveme na slavnostní bohoslužby, při nichž otevřeme novou modlitebnu naší církve v Moravské Třebové. Bohoslužby se konají 27. října od 16 h.

(rst)

Akademické shromáždění

Děkan Husitské teologické fakulty UK v Praze srdečně zve na slavnostní akademické shromáždění u příležitosti ukončení vědeckého výzkumného záměru „Církev v českých zemích a otázka nacionalismu“.

Na tomto shromáždění si současně připomeneme 60. výročí vzniku Husitské teologické fakulty.

Akademická slavnost se koná v pátek 15. října ve 14.30 h ve velké aule Karolina, Ovocný trh 3-5, Praha 1.

Po shromáždění jste zváni k malému

občerstvení do recepčních místností Karolina.

Prosíme o potvrzení účasti do 11. října na mail asistent@htf.cuni.cz nebo na adresu sekretariát děkana UK HTF, Pacovská 350/4, 140 21 Praha 4-Krč.

(JBL)

Doteky v Liberci

Doteky - plochy poznání, 102. setkání v Liberci se koná na naší faře 22. října. Od 16.30 h začne vernisáží obrazů Jany Eichlerové (hudba Věra Párysová). Od 18 h následuje talkshow Stanislava Kubína "Jizerské příběhy". Hostem je ing. Jaroslav Procháčka, hudba Tereza Himmelová a Kateřina Vanerová.

(sk)

Slavnostní bohoslužby

Srdečně zveme na tradiční bohoslužbu ke vzniku samostatného československého státu, která se koná ve čtvrtek 28. října od 15 h ve sboru kněze Ambrože v Hradci Králové. Kázáním poslouží pražský biskup doc. ThDr. David Tonzar Th.D.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 4. 10. – 20 hodin
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony Collegium,
M. Zvolánek - trubka
* 5. 10. – 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová - mezzosoprán,
J. Kalfus - varhany
* 6. 10. – 17 hodin
Vierne, Händel, Mozart
H. Jonášová - soprán,
B. Rabas - varhany
* 7. 10. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck
V. Trojanová - varhany,
R. Kyrlová - mezzosoprán,
T. Kyrál - lesní roh
* 8. 10. – 17 hodin
Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka
* 8. 10. – 20 hodin
Mozart, Gounod, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
* 9. 10. – 17 hodin
Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková - varhany,
P. Přibyl - viola
* 9. 10. – 20 hodin
Mozart, Gounod, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
* 10. 10. - 17 hodin
Haydn, Vranický, Mozart
STRING TRIO PRAGA
* 10. 10. – 20 hodin
Bach, Orff, Bizet
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

Z EKUMENY

ŘÍMSKOKATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE

Již počtvrté v Brně na výstavišti se konala ve dnech 7. až 10. července Katolická charismatická konference, v pořadí již 21. Načerpát duchovní potravu, povzbudit se a posilnit ve víře přijelo téměř 6000 lidí, převážně mladých. O hladký průběh celého setkání, nad nímž převzal záštitu brněnský biskup Vojtěch Cikrle, se staralo přes 300 dobrovolníků, především z Brna a okolí. Tím, že se konference konala již po čtvrté v Brně, fungoval přípravný tým jako sešrané společenství. Počet účastníků v posledních letech znatelně stoupá.

V rámci konference se konaly přednášky, společné modlitby a adorace – doprovázené hudební skupinou Chapel a bohoslužby. Byla zde modlitební atmosféra, kdy účastníci otevřeli svá srdce pro Boží přítomnost. Těžištěm setkání byl biblický příběh o milosrdném Samaritánovi. Svá zamyšlení nad tímto textem přednesli: hlavní host – francouzský kněz Jacques Phillippe z komunity Blahoslavenství, polský kněz Bohdan Stepień, Vojtěch Kodet, představený českého řádu karmelitánů, bývalý armádní kaplan Tomáš Holub, koordinátorka Katolického charismatického hnutí Kateřina Lachmanová a profesor Aleš Opatrný. Paralelně s konferencí pro dospělé probíhala dětská konference pro několik set dětí od čtyř let, které mohly také prožít speciální dětské bohoslužby.

Několikrát zde zazněla výzva k poslání: Obdrželi jste mnohé dary, nenechávejte si je pro sebe, ale použijte je pro službu druhým.

(chů)

MILOVAT SVÉHO BLIŽNÍHO NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ

Vojenská kontrolní stanoviště jsou v Palestině a Izraeli pro Palestince na denním pořádku. Desítky tisíc se jich denně trpělivě přesouvají skrz otočné závory a úzkými ohrazenými průchody do svých zaměstnání, škol nebo domovů. Je to vskutku ponižující zážitek. Také pro Izraelce jsou v jistém slova smyslu tato místa součástí běžného života. Jsou to totiž právě jejich synové a dcery, kteří pozorují pohyb Palestinců těmito kontrolními body za prací, domů, do škol a na bohoslužby. Některé z těchto kontrol, jako například zábrana na ulici Shuhada v Hebronu, vedou do prázdné, opuštěné ulice s ubedněnými obchody a vylištěnými byty. Palestinští obyvatelé pak mohou jít ulicí pouze do určité vzdálenosti, a poté se musí vrátit. Tyto kontroly přinášejí zásadní trhlinu pro smysl sousedských vztahů, které mohly být součástí rodinné a náboženské výchovy těch, kteří jimi procházejí, i jejich pozorovatelů. V náboženstvích abrahamovské tradice tohoto regionu, tedy judaismu, islámu i křesťanství, je totiž hluboce zakotven smysl pro lásku a náklonnost ku svému bližnímu, resp. sousedovi, a ten má svůj původ v účtě a lásce k Bohu. Rev. Dr. Olav Fykse Tveit, generální tajemník Světové rady církví, v této souvislosti pronesl v neděli 29. srpna v Evangelické lutherské církvi Vykupitele ve staré části Jeruzaléma kázání o milosrdném Samařanu. Mluvil právě v den, kdy jeho delegace SRC na vlastní oči viděla bariéry, které oddělují lid. Podobenství o milosrdném Samařanu v L. 10 popisuje životní kvality, které vystupují do popředí ve „velkém přikázání o milování bližního“, uvedl Tveit. Na místě je otázka, kdo v tomto podobenství skutečně prokázal, že je dobrým bližním. Podle Tveita jsou v kontextu situace v Palestině a Izraeli se všudypřítomnými bariérami a násilím všechny strany připraveny o možnost naplnit v životě tento cíl – milovat Boha a svého bližního. „Náboženství by nemělo být překážkou k naplňování tohoto požadavku.“

Přes složitost politických a náboženských odlišností, které vyvěrají jak z nedávných tragédií tak i historických událostí Palestiny a Izraele, příběh o milosrdném Samařanu vydává zcela jasnou představu co je to „milovat svého bližního“. Příběh o milosrdném Samařanu vypráví o muži, který chtěl z nějakého důvodu jít do Jericha, uvedl Tveit na shromáždění Církve Vykupitele. „Jeho cestu přerušilo násilí. Příběh je možná ještě reálnější, než bychom si přáli.“ Když přicházíte v Palestině a Izraeli ke kontrolnímu bodu, je těžké nemyslet na bližní, na sousedství a na to, že jste něčí soused. Podle Tveita je „vše v posledku o milování bližního“.

Důsledkem roků násilí v Palestině a Izraeli jsou prázdné ulice s opuštěnými, zavřenými obchody, vysokými zdmi a ploty s ostnatými dráty, které mají jednu část obyvatel udržet venku a druhou zase uvnitř. Separování lidí jsou plni podezření a strachu jeden z druhého. Když Tveit a jeho kolegové procházeli prázdnou ulicí Shuhada, která dělí oblast Hebronu kontrolovanou palestinským vedením od části pod izraelským dozorem, ticho bylo výmluvné. Šli s členy Ekumenického doprovodného programu v Palestině a Izraeli (zkratka EAPPI). Jde o dobrovolníky z členských církví SRC z celého světa, kteří doprovázejí Palestince při procházení kontrolami a Izraelce při konfrontacích s postupy vlády, která obyvatele místo sblížení separuje. Během společné cesty byli dva doprovázející zavoláni, aby se dostavili k jednomu ze stanovišť a pomohli při problémech s projitím jistého Palestince. Situace se nakonec vyřešila. Ekumeničtí pracovníci zaznamenali a zdokumentovali kamerami celou událost; již dříve byli svědky stejné situace.

Znamením naděje, které Tveit našel v příběhu o milosrdném Samařanu, nebylo pokání na straně těch, kdo procházeli kolem zraněného cestovatele a odmítli pomoci. „To by byl ukázkový příběh.“ „Náš nedostatek schopnosti litovat našťástí neomezuje Boží schopnost přinášet lásku a spravedlnost.“ Faktem je, že i tváří v tvář kontrolním stanovištím a separaci obyvatel, urážkám a násilí „nemůžete zneplatnit pravdu“ o Boží lásce a spravedlnosti. Podobenství o milosrdném Samařanu to demonstrovalo již dávno.

SRC

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

PODOBENSTVÍ O HOSTINĚ

V textu Mt 22,1-10 najdete slova, ze kterých jsou vytvořeny následující přesmyčky. Až písmena přeskupíte tak, aby dávala smysl, vypište si z nich písmenka uvedená v závorce za každou přesmyčkou – ta vám dají dohromady tajenku.

- NORVĚZHAT (4)
- VÍZANOP (2)
- BATVAS (1)
- ZÍSETCOR (7)
- JITVOSTRY (8)
- BUŽNISLICE (7)
- TAPLOS (5)

(Řešení z minulého čísla: Odpustil.)

Jana Krajčírková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9